

Martin McDonagh

PORACHUNKI Z KATEM

HANGMEN

M. WAZILEW S K I

Martin McDonagh
PORACHUNKI Z KATEM
HANGMEN

Reżyseria: MARCIN HYNAR
Przekład: KLAUDYNA ROZHIN
Scenografia i kostiumy: JULIA SKRZYNECKA
Współpraca scenograficzna: MARTA KODENIEC
Muzyka: MATEUSZ DĘBSKI
Reżyseria światła: KAROLINA GĘBSKA
Asystent reżysera: AGATA ZDZIEBŁOWSKA
Efekty kaskaderskie: TADEUSZ WIDOMSKI
Inscypient, sufler: ALEKSANDRA STACH

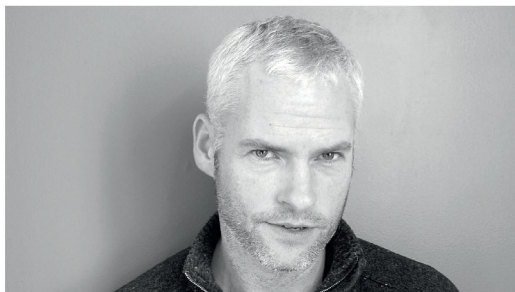
Obsada:

EWA JAKUBOWICZ – SHIRLEY
EWA SĄSIADK – ALICE
MACIEJ BABICZ (AT) – MOONEY
ALEKSANDER FIAŁEK – SYD
SŁAWOMIR GŁĄZEK (gościnnie) – HARRY
FILIP KOŚCIOR (gościnnie) – HENNESSY
JERZY PAŁ – BILL
IRENEUSZ PASTUSZAK – INSPEKTOR FRY
TOMASZ PIASECKI – PIERREPOINT
MARIUSZ SZAFORZ – ARTHUR
KAMIL URBAN – CHARLIE
TOMASZ WIŚNIEWSKI – CLEGG
STRAŻNICY – ***

W nagraniach muzyki udział wzięli:
WIESŁAW WYSOCKI – saksofony, klarnet basowy
MACIEJ MATYSIAK – kontrabas
GRZEGORZ MASŁOWSKI – perkusja
MATEUSZ DĘBSKI – fortepian
ARTUR STODOLNY – realizacja dźwięku

PRAPREMIERA POLSKA 15 WRZEŚNIA 2017, DUŻA SCENA

Czas trwania spektaklu: 2 godziny 15 minut (1 przerwa)
Spektakl dla widzów od 16 roku życia

MARTIN MCDONAGH

Dramaturg, scenarzysta, reżyser. Urodził się 26 marca 1970 roku w rodzinie irlandzkich emigrantów, którzy przyjechali do Londynu w poszukiwaniu lepszego życia. Dzieciństwo spędził w ubogiej dzielnicy Elephant and Castle. Często bywa w Irlandii, gdyż jego rodzice, po wielu latach pobytu w Anglii postanowili wrócić do ojczyzny. W wieku szesnastu lat porzucił szkołę. Pracując dorywczo pisał scenariusze filmowe, opowiadania, nowele i słuchowiska radiowe, które regularnie wracały do niego z BBC wraz z uprzejmym listem odmownym.

Jego teatralny debiut, dramat *Królowa piękności z Leenane* wystawiony 1 lutego 1996 roku na otwarcie Town Hall Theatre w Galway, wywołał powszechny zachwyt krytyki. McDonagh został okrzyknięty „mistrzem portretowania codzienności z uniwersum w tle” i nagrodzono go trzema prestiżowymi teatralnymi wyróżnieniami – jako najlepiej zapowiadającego się dramaturga, za najlepszy debiut i dla najlepszej sztuki roku. Młodym pisarzem zainteresował się Royal National Theatre i po ośmiotygodniowym stypendium został w nim zatrudniony jako dramaturg-rezydent.

Wkrótce powstało sześć sztuk, których akcja rozgrywa się na irlandzkich wyspach. Dwie z nich: *Czaszka z Connemary*, *Samotny zachód* oraz wspomniana już *Królowa piękności z Leenane* weszły w skład tzw. „trylogii leenańskiej”. Z kolei *Porucznik z Inishmore*, *Sądny dzień w Coney* oraz *Kaleka z Inishmaan* tworzą tzw. „trylogię arańską”. Za sztukę *Porucznik z Inishmore* McDonagh otrzymał brytyjską nagrodę Laurence Olivier Award dla najlepszej komedii (2003) i nowojorską nagrodę OBIE dla najlepszej sztuki (2006). W 2004 roku odebrał nagrodę Oliviera w kategorii najlepsza nowa sztuka za *The Pillowman*.

McDonagh przyznaje się do inspiracji filmami Davida Lyncha, Martina Scorsese, Quentina Tarantino oraz dramatami Harolda Pintera i Davida Mameta.

Krytycy zachwycają się mistrzostwem języka jego sztuk: specyficzną melodią, zwięzłością, świadomymi błędami. Irlandczyk unika stereotypów, skupiając się na prostych, aczkolwiek często ocierających się o absurd relacjach międzyludzkich. Parodia, groteska, czarny humor, zaskakujące zwroty akcji i sceny przemocy to niezawodny przepis McDonagha na dramat. To samo można powiedzieć o fabułach jego filmów. Za pierwszy z nich – krótkometrażowy *Sześciostrzałowiec* w 2006 roku został nagrodzony Oscarem.

W 1999 roku McDonagh znalazł się na liście dwudziestu jeden autorów XXI wieku wybranych przez tygodnik „The Observer”. Był pierwszym dramatopisarzem od czasów Shakespeare’a, którego sztuki grano w Londynie w czterech teatrach jednocześnie. Miał wtedy 27 lat.

Sam, jak twierdzi, nie przepada za teatrem i przyznaje, że pisze „sztuki, jakie chciałby zobaczyć, gdyby chodził do teatru”.

Porachunki z katem to najnowsza sztuka McDonagha, wystawiona po raz pierwszy w londyńskim Royal Court Theatre we wrześniu 2015 roku i nagrodzona nagrodą Laurence Olivier Award za rok 2015 w kategorii najlepsza nowa sztuka oraz nagrodą South Bank Sky Arts Award.

Wydaje mi się, że balansuję między komedią i teatrem okrucieństwa. Uważam, że te dwa gatunki wzajemnie się inspirują. Tak, mam skłonność do przeciągania struny, ponieważ myślę, że obraz przesadzony jest zdecydowanie wyraźniejszy od realistycznego. To tak, jak w scenach u Tarantino, gdzie postaci robią różne straszne rzeczy równocześnie rozprawiając o błahych sprawach w naprawdę zabawny sposób. W tych scenach jest humor, który zmuszając do śmiechu jednocześnie wprawia w zakłopotanie i pobudza do myślenia.

Martin McDonagh
Sean O'Hagan, *The wild west*, „The Guardian”, 24. 03. 2001 r.

Cóż, wszyscy jesteśmy okrutni, czyż nie? Czasami zachowujemy się w sposób ekstremalny i są to zachowania jakimi zawsze, od czasów greckiego dramatu zajmował się teatr. Mam jednak nadzieję, że moje pisanie nie sprowadza się jedynie do opisu ludzkiego okrucieństwa, bo jeśli tak jest, to znaczy, że zawiodłem. Przecież muszą być takie momenty, gdy ujrzysz jakiś okrucieństwo, coś ku chwale życia, nawet w najbardziej pokręconej postaci. Na tym polega prawdziwa sztuka. Podchodzę podejrzliwie także do bohaterów ukazanych jako niesamowicie przyzwoite istoty ludzkie. Zawsze zadaję sobie pytanie o ich ciemną stronę.

Martin McDonagh
Sean O'Hagan, *The wild west*, „The Guardian”, 24. 03. 2001 r.

Opowieści same do mnie przychodzą. Ja je tylko spisuję. Jeśli umiera w nich dziecko, jeśli umiera w nich motyl, to nadal są tylko opowieści. A ja je spisuję. Przecież pisanie opowieści, w których umiera dziecko, nie jest nielegalne prawda? To nie znaczy, że ja mówię. . . myślisz, że mówię ludziom: zabij dziecko?

Martin McDonagh
Fintan O'Toole, *Nowhere man*, „The Irish Times”, 26. 04. 1997 r.

Wczesne dramaty Pintera były pełne grozy i tego szczególnego napięcia, które czaiło się pod spodem codziennego angielskiego życia. Właśnie to napięcie było obecne w Anglii w pierwszej połowie lat 60. Z jednej strony pojawili się The Beatles, a w tym samym czasie, w dalszym ciągu praktykowano wiktoriański sposób pozbawiania ludzi życia – czasem niewinnych ludzi. To napięcie chciałem przeanalizować. Czy powinno się wykonać wyrok śmierci na kims, kto jest złym człowiekiem – a co jeśli nie jest? Wszystko zależy od okoliczności. I jaki ma to wpływ na osobę, która musi to zrobić? Czy to na pewno nie ma z nią nic wspólnego? Czy może się od tego zdystansować?

Martin McDonagh
Sean O'Hagan, *Martin McDonagh interview: Theatre is never going to be edgy in the way I want it to be that*, „The Guardian”, 13. 09. 2015 r.

MARCIN HYCNAR

Urodzony 18. 01. 1983 r. w Tarnowie. Aktor, reżyser. Absolwent Wydziału Aktorskiego (2006) i Wydziału Reżyserii (2016) warszawskiej Akademii Teatralnej. W latach 2006-2016 w zespole artystycznym Teatru Narodowego w Warszawie, gdzie zagrał m. in. w spektaklach A. Glińskiej (*2 maja*, *Poduszyciel*, *Pożegnania*, *Iwona księżniczka Burgunda*), B. Suchockiej (*Kreacja*), J. Jarockiego (*Kosmos*, *Tango*), J. Englerta (*Śluby panińskie*, *Bezimienne dzieło*, *Kordian*), A. Tyszkiewiczza (*Mrok*, *Balladyna*), G. Wiśniewskiego (*Królowa Margot*). Współpracował także z Teatrem Polskim w Warszawie (*Makbet*, *Odyseja*), Laboratorium Dramatu (*Agata szuka pracy*, *Absynt*), Teatrem Syrena (*Lawrence&Holloman*, *Trójka do potęgi*), Tito Production (*Imię*). Brał udział w wielu produkcjach telewizyjnych i filmach fabularnych (m. in. *Ogród Luizy* Macieja Wojtyszki, *Drzazgi* Macieja Pieprzycy, *Wałęsa, człowiek z nadziei* Andrzeja Wajdy) oraz spektaklach Teatru Telewizji (m. in. *Pieniądze i przyjaciele* reż. A. Glińska, *Dobrze* reż. T. Man, *Rzecz o banalności miłości* reż. F. Falk). Swojego głosu użyczył w wielu słuchowiskach Teatru Polskiego Radia (m. in. *Hamlet*, *Żegnaj Judaszu*), a także filmach i serialach animowanych.

Jego profesjonalnym debiutem reżyserskim był spektakl *Aaa zatrudnimy clowna* z aktorami Teatru Montownia na scenie Och-Teatru w Warszawie. W Teatrze Polonia zrealizował monodram *Matka Polka terrorystka*, a we wrześniu 2013 r., na Scenie Miniatura Teatru im. J. Słowackiego w Krakowie, odbyła się premiera sztuki N. LaBute'a *W mrocznym mrocznym domu* w jego reżyserii. W Teatrze Powszechnym im. Z. Hubnera w Warszawie zrealizował monodram *Kolorowa, czyli biało czerwona* (w ramach projektu edukacyjnego Teatr w klasie) oraz spektakl *Jakobi i Leidental* na podstawie sztuki H. Levina. Jego przedstawieniem dyplomowym była *Tonacja blue*, zrealizowana jako wspólny dyplom ze studentami IV roku Wydziału Aktorskiego warszawskiej AT w roku akademickim 2013/2014. W marcu 2015 r. na Scenie przy Wierzbowej Teatru Narodowego wyreżyserował *Opowiadanie brazylijskie* według prozy J. Iwaszkiewicza. We wrześniu 2015 roku powrócił do Teatru im. J. Słowackiego w Krakowie, by na dużej scenie zrealizować *Romea i Julię* W. Shakespeare'a. W marcu roku 2016 ze studentami warszawskiej Akademii Teatralnej przygotował spektakl dyplomowy na podstawie sztuki P. Zelenki *Opowieści o zwyczajnym szaleństwie*, a w maju 2017 roku na dużej scenie Teatru Narodowego w Warszawie wystawił *Opowieść zimową* W. Shakespeare'a.

Jest laureatem prestiżowych nagród i wyróżnień, m. in. Nagrody im. A. Nardellego (2006), Feliksa Warszawskiego (2008 i 2013), Nagrody im. L. Schillera (2009), Nagrody im. A. Zelwerowicza (2010), Talentu Trójki (2011), a także Grand Prix Festiwalu Teatru Polskiego Radia i Teatru Telewizji Polskiej „Dwa Teatry” (2012 i 2013). Odznaczony Srebrnym Krzyżem Zasługi (2017).

Od 1 czerwca 2017 r. pełni funkcję Dyrektora Artystycznego Teatru im. Ludwika Solskiego w Tarnowie.

Albert Pierrepoint – ostatni kat

„Kiedy skończę szkołę, chciałbym zostać Naczelnym Katem” – bez zastanowienia napisał w szkolnej ankiecie 11-letni Albert Pierrepoint. Jego największym marzeniem było pójście w ślady ojca, zajmującego się wykonywaniem wyroków śmierci przez dekadę, oraz stryja, który poświęcił tej profesji 40 lat swojego życia. Nastoletni Albert z ciekawością pochtaniał ojcowskie rejestry egzekucji i przysłuchiwał się opowieściom stryja Thomasa. Nic więc dziwnego, że gdy tylko nadarzyła się okazja, postanowił porzucić pracę rozwoziciela towarów do sklepów spożywczych w Yorkshire, by u boku wuja wykonywać wyroki w imieniu Rządu Jego Królewskiej Mości.

Jako asystent kata do perfekcji opanował sztukę wyboru liny o sprężystości i długości odpowiedniej do wagi, wzrostu i siły karku skazanego, co gwarantowało szybką i bezbolesną egzekucję. Dzięki temu, gdy w 1941 roku zastąpił odchodzącego na emeryturę wuja na stanowisku głównego kata, potrafił odesłać skazańca na tamten świat z niezwykłą sprawnością i w rekordowym tempie. Siedem sekund upłynęło od wyprowadzenia z celi mordercy Jamesa Inglisa do stwierdzenia jego zgonu.

Do zawsze eleganckiego, dyskretnego i opanowanego Pierrepointa szybko przylgnęła opinia najlepszego kata w Wielkiej Brytanii, dlatego po zakończeniu II wojny światowej został wydelegowany do wykonania wyroków na nazistowskich zbrodniarzach wojennych. Przeprowadził ponad 200 egzekucji skazanych na śmierć komendantów obozów i funkcjonariuszy SS, co tylko ugruntowało opinię o jego niezawodności i przyniosło prawdziwą sławę. Wysokie honoraria pozwoliły mu na zakup pubu w pobliżu Manchesteru pod nazwą „Help the Poor Struggler” czyli „pomóżcie biedakowi”, gdzie między egzekucjami podawał piwo liczным gościom, zwabionym sławą właściciela. Jednak Naczelny Kat Zjednoczonego Królestwa wolał pokazywać karciane sztuczki i śpiewać swoim klientom piosenki niż opowiadać o pracy. O jego profesji mówiła jedynie znajdująca się nad ladą tabliczka z ostrzeżeniem: „nie wieszać się na barze”.

Albert Pierrepoint zaprowadził na szafot najśłynniejsze postaci zbrodniczego półświatka. Jednak wśród 433 mężczyzn i 17 kobiet, których egzekucje wykonał, znaleźli się też bohaterowie najbardziej kontrowersyjnych wyroków w powojennej historii Wielkiej Brytanii. Pierrepoint założył pętlę na szyję 29-letniej Ruth Ellis, skazanej za zastrzelenie agresywnego kochanka, mimo że pod prośbą o jej ułaskawienie podpisało się ponad 50 tysięcy Brytyjczyków.

Powiesił także oskarżonego o zamordowanie własnej córki Timothy'ego Evansa, który pośmiertnie został oczyszczony z zarzutów, gdyż, jak się okazało, prawdziwym zabójcą dziewczyny był seryjny morderca i sąsiad Evansa – John Reginald Christie, którego Pierrepoint posłał do piekła trzy lata później. W 1953 roku zaprowadził na szafot Dereka Bentley – upośledzonego umysłowo 19-latką, skazanego za udział w napadzie, w którym zginął policjant. Wyrok został wykonany, mimo że Bentley uzbrojony był tylko w nóż, a śmiertelny strzał oddał jego 16-letni kompan, który był zbyt młody, by wymierzyć mu najwyższy wymiar kary. Żaden z tych budzących wiele wątpliwości przypadków nie skłonił najlepszego kata w Królestwie do rezygnacji. Wykonywał wyroki nawet po powieszeniu własnego przyjaciela, skazanego za zamordowanie z zazdrości swojej dziewczyny. James Corbitt wieczór morderstwa spędził w barze „Help the Poor Struggler” śpiewając piosenki razem z właścicielem, więc Albert doskonale wiedział, że zbrodnia nie została popełniona z premedytacją.

Oficjalny powód rezygnacji Naczelnego Kata był znacznie bardziej prozaiczny. Pierrepoint odszedł z zawodu w 1956 roku po tym, jak w ostatniej chwili ułaskawiono skazańca, którego egzekucja była już starannie przygotowana. Kato- wi zaproponowano jednego funta zadośćuczynienia, co najwybitniejszy w kraju przedstawiciel swej profesji uznał za niewybaczalną potwarz. Prestiż, popularność ani prośby władz, by pozostał na stanowisku, nie wpłynęły na zmianę jego decyzji.

Dyskretny i unikający rozgłosu przez 25 lat służby w imieniu Korony Brytyjskiej, po rezygnacji zaczął chętnie pojawiać się w brytyjskiej telewizji jako ekspert w swoim fachu, został konsultantem w filmach, w których odgrywano sceny wykonywania wyroków, a w 1974 roku wydał autobiografię, dedykowaną żonie Annie, „która przez czterdzieści lat nie zadała ani jednego pytania”. Książka szybko stała się bestsellerem, gdy okazało się, że Pierrepoint, mający na swoim koncie rekordową liczbę wykonanych wyroków, podważa w niej sensowność kary śmierci. „Działalem w imieniu państwa i jestem przekonany, że to, co robiłem, było najbardziej ludzkim i godnym sposobem, w jaki człowiek mógł spotkać się ze śmiercią (...). Wykonałem więcej egzekucji niż jakikolwiek inny brytyjski kat. Fakt ten nie jest źródłem mojej dumy, ale miarą mojego doświadczenia. Jego owoc ma jednak gorzki posmak: nie wierzę dziś, że chociaż jedna z setek egzekucji, które wykonałem, w jakikolwiek sposób przyczyniła się do powstrzymania kogokolwiek przed przyszłymi morderstwami. Według mnie kara śmierci nie osiągnęła nic oprócz zemsty”.

Wyroki śmierci wykonywano w Wielkiej Brytanii jeszcze przez 8 lat po jego rezygnacji. Ostatnie dwie egzekucje odbyły się 13 sierpnia 1964 roku i zostały wykonane przez Harry'ego Allena i Roberta Leslie Stewarta. Ale to Albert Pierrepoint był ostatnim noszącym tytuł Naczelnego Kata Zjednoczonego Królestwa. W 2005 roku na motywach historii jego życia nakręcono film *Pierrepoint: ostatni kat* z Timothyem Spallem w tytułowej roli.

Precyzyjne zakomponowane współwystępowanie tragedii z komedią pozostaje jedną z bardziej charakterystycznych cech dramatu McDonagha. Niemalże wszystkie sceny w jego utworach podszyte są komizmem i zmuszają do śmiechu. Jednocześnie jednak zawierają one obrazy ukazujące emocjonalne zagubienie postaci, psychiczne problemy, niezdolność do działania i zaadaptowania się do życia we współczesnym świecie, rozpacz czy poczucie bezsensu życia. Zatem chociaż dramaty te są śmieszne w potocznym znaczeniu tego słowa, to nie oferują prawdziwej rozrywki i nie mogą stać się komedią w czystej postaci. Wielu krytyków i komentatorów dawało wyraz dziwnemu stanowi polegającemu na doświadczeniu sprzecznych emocji, kiedy oglądając na przykład *Królową piękności* z *Leenane* poddawali się fali spontanicznego śmiechu, czując jednocześnie, że to, co oglądają śmieszne wcale nie jest. Humor poszczególnych dialogów spotyka się z tragizmem losu, ponieważ śmiech wmontowany został w tych utworach w szerszy kontekst tragiczny życia postaci. (...) Ten rodzaj brutalności, polegający na przyglądaniu się postaciom zawieszonym między dobrem a złem, szczęściem, a rozpaczą, rodzi silne poczucie dyskomfortu odbiorczego. (...)

Dialogi w dramatach McDonagha rozwijają się w dużej mierze wokół żartów i dowcipów, których istotnym elementem jest szubieniczny humor, pełen elementów makabrycznych, niesmacznych, absurdalnych. (...) [Jego] twórczość można postrzegać jako formalne zbiorowisko literackich śmieci i odpadów, istniejących tradycji przerobionych na trywialne żarty, rozpoznawalnych stylistyk zmienionych w kiczowaty dowcip. Dla wielu recenzentów to wystarczy, by uznać taką twórczość za porażkę. Jak się jednak zdaje, od kompletnego niepowodzenia ratuje McDonagha to, że taki właśnie zestaw zapożyczonych i zdeformowanych elementów jest artystycznie zaplanowany, by wywierał konkretny i oczekiwany efekt, jest celowy i obmyślony na konkretną reakcję w danej sytuacji politycznej, społecznej i kulturowej.

Michał Lachman, *Brzytwą po oczach. Młodzi doświadczeni w angielskim i irlandzkim dramacie lat dziewięćdziesiątych*, Kraków 2007

Prawa autorskie do sztuki reprezentuje w Polsce Agencja ADiT.

ADiT

Światowa prapremiera „Porachunków z katem”
w reżyserii Matthew Dunstera odbyła się 18-go września 2015 roku
w teatrze Royal Court.

Dyrektor naczelny - RAFAŁ BALAJEJDER

Dyrektor artystyczny - MARCIN HYCINAR

Główna księgowa - ELŻBIETA POPADIAK

Koordynator pracy artystycznej - WIOLETTA ŁAWNIUK

Sekretariat - JADWIGA PODSADA

Specjalista ds. prawno-kadrowych - MACIEJ WIETRZYK

Kierownik literacki - AGATA ZDZIEBŁOWSKA

Kierownik techniczny - JERZY PRZYSTUPA

Kierownik administracji - MONIKA HONKISZ

Pracownia stolarska - TADEUSZ STACH

Pracownia plastyczna - ANDRZEJ KRZYCZMONIK

Pracownia krawiecka - MAŁGORZATA JERZYKOWSKA

Oświetleniowcy - WIESŁAW HABEL, ARTUR RYBSKI

Akustycy - ARTUR WACHOWIEC, ŁUKASZ SZARY

Rekwizytor - STANISŁAW KUTA

Garderobiana - SANDRA TOMCZAK

Charakteryzatorka i garderobiana - KATARZYNA GEORGIEW

Montażysci dekoracji - WŁODZIMIERZ NĘDZA (brygadier),

RYSZARD ADAMIAK, ZDZISŁAW MAZUR, RYSZARD POCIECHA, KACPER SKRABSKI

Magazyn kostiumów - STANISŁAWA JĘDRZEJEC

Technik ds. bhp, p.poż. - WŁODZIMIERZ NĘDZA

Zaopatrzeniowiec, kierowca - KAZIMIERZ PRYBICZY

Kierownik biura promocji i organizacji widowni - KAROLINA BIAŁAS

Organizatorzy widowni - BERNADETTA CIOCHOŃ, MAGDALENA DRZAZGA,

MARZENA KIEŁBASA, MAŁGORZATA MIKOS, JERZY MROŻEK

Specjalista ds. wizualizacji i reklamy - MACIEJ SROKA

Ministerstwo
Kultury
i Dziedzictwa
Narodowego.

TARNÓW

TEATR IM. LUDWIKA SOLSKIEGO W TARNOWIE

INSTYTUCJA KULTURY MIASTA TARNOWA OD 1954 ROKU

64. SEZON ARTYSTYCZNY

ul. A. Mickiewicza 4, 33-100 Tarnów, sekretariat tel. (14) 688 32 88,
e-mail: sekretariat@teatr.tarnow.pl, www.teatr.tarnow.pl

REZERWACJE BILETÓW

Dział Promocji i Organizacji Widowni
ul. Mickiewicza 4, pokój nr 4 (w foyer), pon. - pt. 8.00 - 16.00
tel. kom. 784 976 025, (14) 688 32 87
promocja@teatr.tarnow.pl, organizacja@teatr.tarnow.pl,
kasabiletowa@teatr.tarnow.pl

SPRZEDAŻ BILETÓW

Kasa biletowa
ul. Mickiewicza 4, pokój nr 4 (w foyer), wt.- pt. 9.00 - 17.00
tel. 668 323 998, 784 976 025, (14) 6 88-32-87
oraz w weekendy na dwie godziny przed spektaklem

REDAKCJA PROGRAMU

Teatr im. Ludwika Solskiego w Tarnowie, teksty: Agata Zdziebłowska,
okładka/plakat: Mieczysław Wasilewski, projekt scenografii: Julia Skrzynecka,
zdjęcie Martina McDonagha: Euan Kerr, zdjęcie Marcina Hyncnara: Paweł Topolski,
skład: Maciej Sroka

TEATR IM. LUDWIKA SOLSKIEGO
W TARNOWIE

INSTYTUCJA KULTURY MIASTA TARNOWA OD 1954 ROKU